

фия, а възстаницитѣ изнемогвали съ кремъклийкитѣ пушки и подѣ студенитѣ непрекъснати дъждове. Отъ върховетѣ при Еледжикъ Бенковски видѣлъ, че се водятъ бойове около столицата му Панагюрище. Той се стрелналъ да помогне, но било вече късно.

### Падане на Панагюрище.

Откакъ Панагюрище съществува, то е било свободно, привилегировано селище. Турска войска въ него не е влизала, нито турци могли да живѣятъ въ него съ семействата си. Сега, като се възбунтувалъ този градъ, турцитѣ го нападнали съ голѣма войска. Турцитѣ много се чудѣли, защо панагюрци се бунтуватъ, когато тѣхниятъ градъ е билъ, както и Копривщица, винаги свободенъ. Народътъ билъ богатъ и трудолюбивъ, ималъ право и свобода да търгува по цѣла Турция.

— Защо се бунтувате? — запиталъ единъ турчинъ срещналия панагорецъ.

— Искаме си земята и царството — отговорилъ панагорецътъ. Нашиятъ народъ нѣкога е ималъ царство и царе, а вашитѣ турци го завладѣли. Сега ние си искаме царството. Дайте ни го, нѣма да се биемъ.

Тѣй говорѣли всички българи. Разбира се, турцитѣ съ добро нищо не давали. Затова тѣ свикали войска отъ Т-Пазарджикъ, и Афузъ паша нападналъ града Панагюрище. Турскитѣ войски не дошли изъ пѣтя отъ Пазарджикъ, а минали презъ с. Стрелча. Тѣ имали пехота, кавалерия и топове. Насреща имъ мъжествено излѣзли панагюрци, командвани отъ сърдчани и храбри гражданци и хилядника Бобековъ. Бойоветѣ траяли 4 дена: отъ 26 до 30 априлъ. Земята се облѣла съ турска и българска кръвъ. Всички мъже, до 1000 души българи, юнашки се биели, но срещу тѣхъ имало много голѣма турска войска, която много пѣти бивала отблъсвана, ала пакъ подновявала битката съ нови войници, а панагюрци били едни и същи, та се изморили. На 28 априлъ Райна